

**Denisa
Cziglová**

#foodtherapybydenisa

**Jak
to celé
přežít
a nezbláznit
se**

Osud mých karty, my hrajeme

Arthur Schopenhauer

Denisa Cziglová
Jak to celé přežít
a nezbláznit se

Část výtěžku z prodaných výtisků 1. vydání této knihy je věnována onkologicky nemocným pacientům z Nadačního fondu dětské onkologie Krtek. Chci malým bojovníkům zpříjemnit těžké životní chvíle, podpořit je ve snaze se s nemocí porvat a NIKDY se nevzdávat.

Denisa Cziglová

Jak to celé přežít a nezbláznit se

© Denisa Cziglová, 2019

© Backstage Books, 2019

ISBN 978-80-88049-91-3 (formát PDF)

**Denisa
Cziglová**

#foodtherapybydenisa

Jak to celé přežít a nezbláznit se

Backstage Books

2019

Obsah

Od holčičky až k první lásce	15
Letní láska nečekaná	19
Příběh z rodinného alba	23
Lži jsou jako déšť a už zase prší	33
Velké ego = nízké IQ	37
V dobrém i zlém	45
Životní šok	49
Začátek konce	49
První procitnutí a šok z diagnózy	51
Kámoš jménem Lexaurin	53
Horor v realitě	55
Grotesky z nemocnice	56
Boj za hřívu	61
Moje první operace nádoru	65
Nemocniční lahůdky, nejedno „popícháníčko“ a poslední víkend před operací	65
Každý chvíli tahá pilku	72
Jedno velké díky	75
Bloody Mary ze špitálu	78
Happy end a návrat domů	82
Toxická reakce na léky a prázdniny na kožním	85
Dobré zprávy se šíří rychle, ty špatné ještě rychleji	85
To není možný, jsi to ty? Ty ještě žiješ?	86
Toxík	88
Dojezdy pro hvězdy	91
Modré zrní pro holuby	94
Zánět srdečního svalu a pobyt na kardiologii	101
Srdcebeat	101
Oldies party pro srdcaře	105
Zánět srdečního svalu	108
Jako tamagoči	113

Období bez části kosti v hlavě	117
Kdo je větší drsňák	117
Koncert s Rammsteiny	123
Nikdy nevíš, vedle koho se probudíš	126
Příboj v hlavě	128
Přesýpací hodiny	133
Život v klícce	136
Vuittonka v hlavě	141
Slepené vlásy jedné krásy	146
Láska, sex a tajnosti	151
Láskopad	151
Zachraňte Willyho	155
Všechno krásné má svůj konec	160
Znovu na operačním sále	165
Wake up, baby!!!	165
Elite model hospital	170
Nikdy není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř	172
Nástup na onkologii	179
V džungli onkologie	179
Smlouva s ďáblem	183
Léčba po vlastní cestě	193
Život s fénixem	193
Karma je potvora, všechno vrací i s úroky	199
Změna životního stylu a pozitivní myšlení	209
Nebuď jen figurkou, buď hráčem	209
Očista dočista	211
Proměň svůj život v sen a své sny ve skutečnost!	214
Slzy štěstí	218
C'est la vie	223
Jak na Nový rok, tak po celý rok	233
Nový start do života	237
Jak správně odpouštět	240
Ted' a tady	244
Pár otázek nakonec	249
Vstup do kuchařky	255

Ahoj

Právě jsi otevřel/a moji knížku, můj životní příběh, který napsal sám život – můj život. Chtěla bych se s tebou o něj podělit. Je to takový trošku román, abys věděl/a, z čeho všeho může vzejít nějaká nemoc. Nemoc přichází nejen ze špatné stravy, ale hlavně z psychické stránky, z naší minulosti, vztahů, z toho, co jsme si prožili a co už nikdy nechceme znovu zažít, ale bohužel se nám tyto nehezké vzpomínky často vrací. Jsou to taková ti kostlivci, které si zamkneme ve své duši, a pronásledují nás, i když už je nechceme vidět. A pak přijde nevitáný host, který nikdy není zván. Tento příběh je o mém boji s rakovinou. RAKOVINA – ano, to slovo, co nás děsí a všichni se ho bojíme. Důležité je si uvědomit PROČ se ho bojíme a proč přišla. Je to zabiják? Je to náhlá smrt? Anebo je to něco, co nám chce ukázat jinou životní cestu a směr?

Tady najdeš všechno, můj příběh od malé holčičky, moje první lásky, boj nejen s nemocí, ale hlavně, jak to začalo s „Evženem“ – mým nádorem. Důvody, proč jsem ve svém životě udělala spoustu změn. Konečně jsem totiž začala žít a užívat si přítomnosti. Přestala si vyčítat chyby z minulosti a plánovat daleko do budoucna.

Sama jsem si vybrala možnost postavit se k celému zdravotnímu problému čelem, bojovat, dělat pro sebe maximum, nelitovat se, nestresovat se, mít se ráda, více se o sebe starat, jíst zdravě a užívat si každý den naplno.

Moc by mě potěšilo, kdyby byl můj příběh motivací nejen pro bojovníka, ale i pro tebe, pokud jsi úplně zdravý/á. Možná se v něm najdeš, možná ti otevře oči, zasměješ se černému nemocničnímu humoru a možná ti ukápnou i slza, ale každá pohádka má obvykle dobrý konec, pokud si projdeš trním.

A až si přečteš můj příběh, možná mě budeš mít za blázna anebo budeš chtít něco na sobě změnit. Budeš se mít víc rád/a.

V druhé části knížky najdeš pár receptů, jak začít jinak a zdravě bez přidaného cukru a masa. Od snídaně, svačiny, oběda až po večeři. Všechno jde, když se chce. Jen neztrácej víru, měj se rád a mysl na to, že ty sám sebe uzdravíš, jsi totiž bojovník/bojovnice.

Jedno velké díky!

Ani nevím, jak začít a komu prvně říci své velké díky. Nejdřív bych chtěla poděkovat své rodině, která vždy stojí za mnou v dobrém i zlém a ve všem mě maximálně podporuje. Děkuji a jsem moc šťastná, že Vás mám.

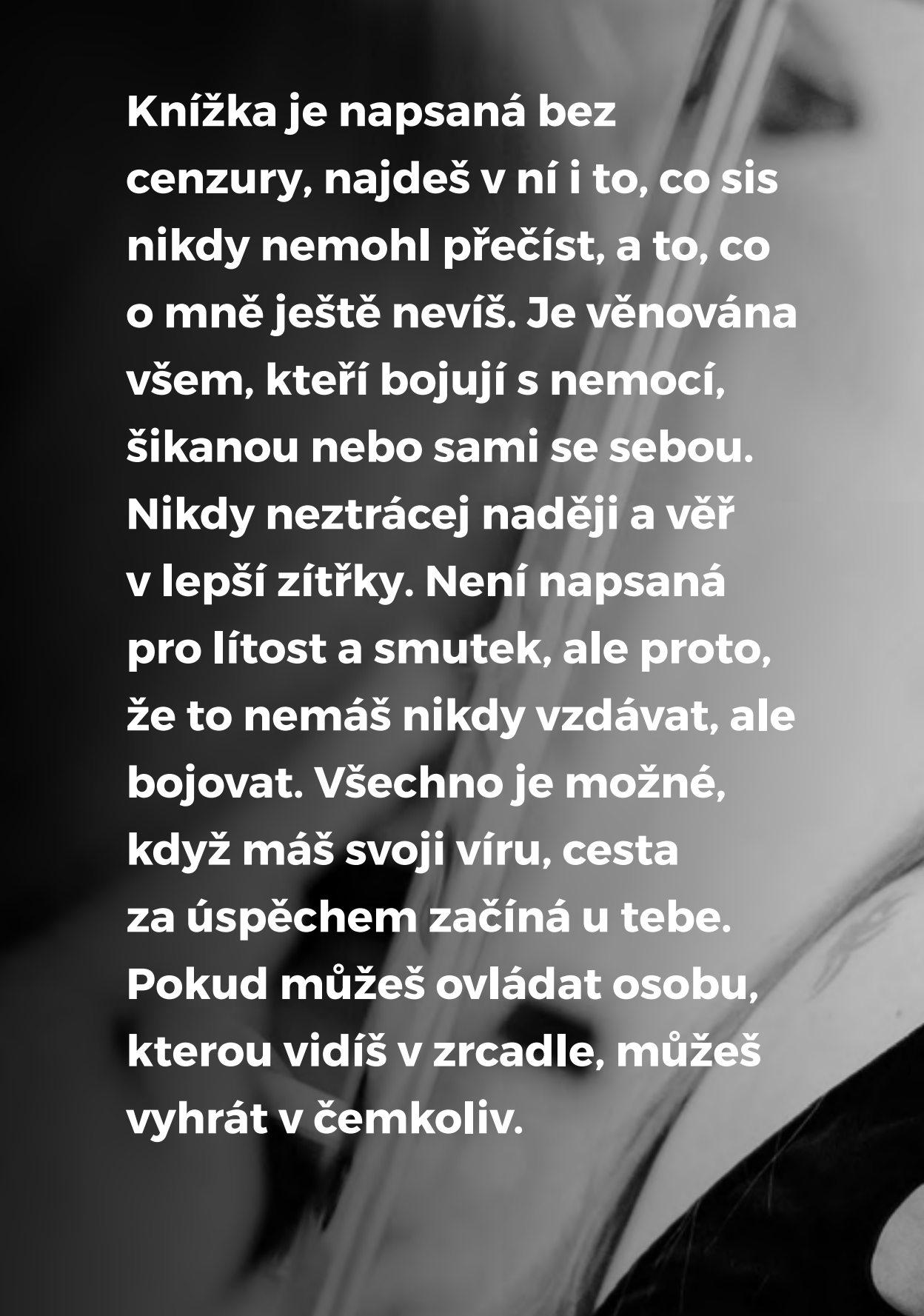
Další velké díky patří mému drahému Romanovi, který to se mnou neměl poslední rok vůbec jednoduché. Děkuji, že jsi mi umožnil jít si za svým snem a dělat to, co mě baví. Děkuji za to, že mi pomáháš realizovat mé sny a že jsi vydržel dobu, kdy jsem psala a nemohla se ti věnovat naplno.

Moc děkuji všem, svým kamarádům a kamarádkám, hlavně Verunce a Klárce, jste moje zlatíčka a nejlepší kamarádky ever, děkuji, že jste pořád se mnou. Díky i Vám, kteří mi držíte palce, fandíte mi, píšete a sdílíte se mnou můj životní příběh.

Děkuji fotografům Martinovi Huszárovi, Markovi Kolaříkovi a Lucce Nguyenové za krásné fotky, kterými zachytili můj život, a tobě Pavol Bigoš – Pinarto studio moc děkuji nejen za perfektní fotky, ale i za skvělé video k mé knížce.

Moc děkuji Barunce Podolníkové za foodstyling a fotky receptů. Bez ní by recepty nikdy nevypadaly tak sexy.

A v neposlední řadě jedno velké díky vydavatelství Backstage Books a hlavně Martinovi za pomoc při realizaci mého snu.

**Knížka je napsaná bez
cenzury, najdeš v ní i to, co sis
nikdy nemohl přečíst, a to, co
o mně ještě nevíš. Je věnována
všem, kteří bojují s nemocí,
šikanou nebo sami se sebou.
Nikdy neztrácej naději a věř
v lepší zítřky. Není napsaná
pro lítost a smutek, ale proto,
že to nemáš nikdy vzdávat, ale
bojovat. Všechno je možné,
když máš svoji víru, cesta
za úspěchem začíná u tebe.
Pokud můžeš ovládat osobu,
kterou vidíš v zrcadle, můžeš
vyhrát v čemkoliv.**

Od holčičky až k první lásce

Začneme hezky po pořádku, abyste věděli, jak všechno začalo a kde můžou začít první podněty k našim nemocem. Jsme to totiž my, kdo si je tvoříme za pomoci naší psychosomatiky (slovo psychosomatika má svůj původ ve starověké řečtině, a to ze dvou slov – psyché – duše a soma – tělo), její úlohou je zkoumat vztahy mezi těmito dvěma pojmy, a to hlavně vliv psychických funkcí a pochodů organismu.

Takže tady je příběh o jedné mladé slečně, která si šla vždycky za svým, neviděla doleva ani doprava. Vždycky jsem byla taková ta pracovitá a emancipovaná holka, co se o sebe umí postarat. Rodiče v tomto ohledu uplatňovali docela správnou výchovu: Jestli něco chceš mimo narozeninový den nebo Vánoce, musíš si to odpracovat. Tak to bylo, už když jsme byly se sestrou malé holčičky. Každá sobota byla o uklízení a pořádku v domě, naše máma je neskutečný dřič a vždycky nás nějakým způsobem zapojila. Od malička jsme měly dětský vysavač, v té době se tomu říkalo „Máňa“, a uklízely jsme jako divé. Za odměnu jsme dostaly pár korunek do pokladničky. Ale chraň tě Bůh, když máma udělala takzvaný „letecký den“ a přišla zkontrolovat šuplíky v našich stolech a poskládané oblečení uspořádané do komínků podle barev v našich skříních. Když to tak nebylo, všechno lítalo ven na zem a samozřejmě se vracelo kapesné z pokladničky zpět mámě. „No tak to je ale nepořádek, tomuto říkáš do komínku? A hop, jde to ven, pěkně si to poskládejte.“ Tohle jsme já i moje ségra naprosto nesnášely a v tu chvíli byla i naše máma na černé listině, ač ji milujeme od narození.

Ve třinácti letech přišla moje první brigáda. I když jsem ještě nemohla pracovat, pomáhala jsem mamce umývat okna na jednom učilišti, kde máma pracovala v kanceláři, a tuto práci vzala vždycky jako přivýdělek. Byla to docela makačka na pár dní, ale vydělala jsem si pěkné peníze na celé prázdniny. A když jsem oslavila svých sladkých patnáct let a dostala jsem občanský průkaz, začala jsem pracovat v McDonaldu, kde jsem dostala zelenou placku a krásných 21 Kč na hodinu. Ale cíl byl jasný – vydělat si na nový snowboard a lyžařskou bundu, takže prázdniny jsem trávila v práci a dřela jako kůň. Dnes, když se na to dívám zpátky, to nebylo tak špatné

vést děti k tomu, aby se podílely na práci v domácnosti a taky aby znaly hodnotu peněz. Ale nic se nemá přehánět, s takovou jsem přišla o celé léto a prázdniny.

A to mi zůstalo, byla jsem zvyklá pracovat. Když jsem přišla k rodičům s něčím, co bych chtěla koupit, dostala jsem odpověď: „Vydělej si na to, my ti možná něco přispějeme.“ Nebyli jsme chudá rodinka, ale rodiče nám nemohli koupit všechno, co jsme chtěly. Práce v McDonaldu byla náročná, a i když jsem se dostala až na žlutou placičku, tak to bylo pořád strašně málo.

Jednou mi kamarádka dohodila práci hostesky a já byla naprosto šťastná. Wow, 100 korun na hodinu a neskutečně pohodová práce, kdy jsem jen stála, usmívala se, podávala lidem šampaňské a nesmrděla jak spálené hovězí maso. V osmnácti jsem přišla do brněnské modelingové agentury

a stala se začínající modelkou. Hurá, konečně jsem se dostala z „Mekáče“ pryč a taky trochu zhubla. Ony ty burgříky, hranolky a jablečné taštičky pěkně kulatily bříško. Bylo to super období, seznámila jsem se s jinými lidmi z jiné společnosti, měla na svůj věk fajn příjem, mohla jsem si koupit i své první auto – Škodu Favorit Silver line – a být samostatnější a nevázat se tolik na rodiče. Jenže člověk chce stále víc a víc. Když jsem se po maturitě nedostala na vysokou, nechtělo se mi hned do práce. Šla jsem na pár pohovorů a byla jsem zděšená, protože jsem si vydělávala lepší peníze, než kdybych seděla celý den osm hodin někde v kanceláři. Jenže táta byl na mě moc přísný a řekl: „Nedostala ses na výšku, tak běž pěkně makat, budeš nám přispívat na domácnost.“ Hmmm, to byla teda velká podpora. Ale já jsem tvrdohlavá a řekla jsem si, že si jazykovou školu zaplatím sama a budu se dál věnovat modelingu, který mi na ni a na další věci vydělá. Pak přišly další přijímací zkoušky na vysokou a já se zase nedostala, i když jsem chodila na doučování, matematika byla vždycky můj nepřítel. Tak jsem domů přišla s tím, že budu chodit na soukromou vysokou školu a že si ji budu platit sama. Věděla jsem, že to zvládnou, práce modelky i hostesky přibývalo a já časem vyměnila i svého Favorita s šíbrem za Seat Ibiza – trojdveřák s daleko silnějším motorem.

Člověk by si řekl, že teď už má všechno, co potřebuje, a může být spokojený. Ale vždy vám přijde do cesty něco, nebo spíš NĚKDO, koho třeba mít jen tak nemůžete. Ano, jak se říká, člověk potká za svůj život svoji pravou lásku jednou, maximálně dvakrát. Já tu svoji potkala právě ve svých devatenácti letech a seznámil nás kamarád z modelingové agentury. Byla jsem zamilovaná až po uši, ale na druhé straně to bohužel tak nebylo. Byl to kluk starší skoro o deset let, model, který pracoval ve stejné agentuře jako já a na kterého jsem se vždycky dívala v agentuře na plakátu jako na Boha. Byl vyfocený v obleku OP Prostějov a vypadal jako Ital. Potom začal pracovat v Praze, na manažerské pozici v jedné firmě. Strašně jsem k němu vzhlížela a moc mě motivoval k tomu dostat se dál. Chtěla jsem být ředitelkou zeměkoule a vydělávat hodně peněz, protože podle něho byly peníze klíčem ke štěstí. Sblížili jsme se, ale nebyl to klasický veřejný vztah, jen takový ten „ututlaný“ milenecký, o kterém naši společní kamarádi neměli vědět, ale samozřejmě věděli, protože kluci se rádi mezi sebou předhánějí a chlubí.

Ale já byla zamilovaná a udělala jsem cokoliv. Nastavila jsem svoje studium tak, abych byla ve škole jen od pondělí do středy, a ve středu večer jsem obvykle sedla na autobus a jela směr Praha s nadějí, že něco bude jinak. Ale ono se nic nezměnilo. A když jsem vedla konverzaci o tom „Proč

spolu nemůžeme být?“ , přišlo vždycky ponížení, že jsem ještě moc mladá, neschopná a že kromě modelingu vlastně nic neumím. Ponižování mu šlo stejně dobře jako popíjení panáků fernetu, ale když jste do někoho zbláznění, vydržíte cokoliv, protože si nasadíte růžové brýle a tolerujete i to, že za týden najdete v posteli blondáté, rezavé nebo úplně černé vlasy. Tento vztah – spíš ne-vztah s panem Fernetem – pojďme mu dát přezdívku, jsem vydržela necelý rok. V létě přišla dovolená s velkou skupinou společných kamarádů v Chorvatsku. Naivně jsem čekala, že na dovolené se prolomí ledy a vrátíme se spolu jako oficiální pár. Ale čekala na mě ledová sprcha, protože můj idol Fernet se raději ubytoval se svým kamarádem než se mnou a já musela sdílet pokoj s jiným klukem. Bylo mi z toho strašně špatně a smutno. Ale taková bomba mi dala sílu k tomu, abych už toho nechala, nedávala svoji energii a lásku někomu, kdo si to nezaslouží, a přestala se stresovat a ponižovat.

Když jsem se vrátila do Brna, přišla mi od Ferneta zpráva: „Kdy za mnou přijedeš do Prahy?“ Odpověď byla rychlá: „Nikdy.“ Srdce bolelo, připadalo mi to, jako když vám do živé rány nasypou sůl, slzy tekly proudem, často jsem ležela na zemi a jen brečela a křičela, jak jsem se trápila, ale věděla jsem, že musím být silná a jít dál. Dlouho jsem se z této nešťastné lásky léčila a řekla jsem si, že už nikdy nechci být ta, co má ráda více, a ta, co miluje víc. Je to příliš bolavé, když dáváte svoje city ven a na oplátku přichází chvílemi cukr a pak krutý bič.

**Láska? To je něco jako... Znáte tu ranní
mlhu, když se probudíte, než vyjde
slunce? Trvá jen chvílku a pak se vypaří.
Láska je prostě mlha, která se vypaří
s prvním zábleskem reality.**

Charles Bukowski

Letní láska nečekaná

Za měsíc jsem jela na letní festival s kamarádkami z vysoké. Potřebovala jsem se odreagovat a taky jsem věděla, že tam potkám část naší party z mé proklaté dovolené, ale naštěstí bez mého zatraceného fernetového idola. Úplně přesně si ten den pamatuji. Když jsme s holkama vyjízďely z Brna, bylo nádherné počasí a nebe bez mráčku. Po cestě do Břeclavi se začalo trošku mračit, no a za dvě a půl hodiny se spustila obrovská bouře, vítr strhal hlavní podium a těch X tisíc lidí, kteří přišli na tento festák, se začalo tlačit do jednoho VIP stanu, kde párty pokračovala. V tom neskutečném množství lidí jsem potkala jednoho kamaráda, který byl s námi na dovolené v Chorvatsku. Jmenoval se Martin, na dovolené jsme se spolu nijak moc nebavili, ale tady jsme se dali do řeči. Přišel jeden drink, druhý, v té době jsem neřešila, co jím, piji, jestli kouřím cigarety a co svému tělu dávám a čím ho můžu ničit. Bylo mi čerstvých dvacet let a můj cíl a přání bylo stát se nezávislou a dokázat si to, v čem mě můj idol Fernet tak ponižoval a podceňoval.

Večírek pokračoval a já se bavila se svým novým objevem. Moje kamarádka mi už na dovolené říkala, že by se ke mně hodil, ale bohužel už byl dlouho zadaný a vypadalo to, že svatba už je za rohem. No, vztahy jsme ten večer vůbec neřešili, o paní Kolombové nepadlo ani slovo. Mě to ani nezajímalo, protože jsem si říkala, že to může být akorát jeden velkej úlet. Smáli jsme se, tancovali, povídali si o hloupostech, popíjeli drink za drinkem, a když už jsme byli oba dva dost opilí, začali jsme se líbat. Nevím, kdo byl prvním aktérem, ale myslím si, že já, protože jsem potrebovala cítit to, co mi tak strašně chybělo – polibek a objetí. Párty jsme si pěkně protáhli, až do ranního rozbřesku. Teda musím říct, že jsem se nikdy s nikým tak dlouho v kuse nelíbala. Podívala jsem se na hodinky a zjistila, že je půl 7 ráno.

„A sakra, to už je tolik? Co teď, kde jsou asi moje kámošky?“

Pak jsem se probírala a začala přemýšlet, kde je asi budu hledat a kde budeme spát, než vystřízlivíme. Se svým „párty kamarádem“ jsem se rozloučila a popřála mu dobrou noc, vlastně už dobré ráno, a odešla bez toho, aniž bychom si naplánovali, že se třeba ještě někdy uvidíme. Říkala jsem

si: „Vždyť je přece zadanej a do toho se motat nebudu, nebo zase skončím jako bokovka.“ Věděla jsem, že když bude chtít, ozve se, protože mě jednou vezl z Prahy do Brna z veletrhu, když mu kamarád Fernet dal mé číslo, abychom se spojili. Našla jsem svoje kamarádky ležet v autě, na parkovišti, kde jsme zaparkovaly. Říkala jsem si: „Ufff, aspoň někdo je snad zodpovědnější než já a odřídí to zpátky do Brna.“

Druhý den mi přišla na mobil zpráva od Martina: „Jak se máš, je ti dobře? Já teda musím říct, že se cítím opilý ještě dnes, ale bylo to super. Děkuji za hezký večírek. PS: Neuvidíme se ještě někdy?“ No tak to bylo docela rychlý, říkala jsem si. Odpověděla jsem: „OK, proč ne, můžeme jít třeba do čajovny.“ Tak jsme se potkali v čajovně, kde to bylo takové poklidné, dali jsme si dýmku a chvíli na sebe jen tak koukali a mlčeli. Asi ani jeden z nás nevěděl, jak začít, a tak jsem začala já. Po svém minulém (ne)vztahu s Fernetem už jsem věděla, co chci a co rozhodně nechci, takže jsem překonala stud a začala mluvit: „Víš, byl to moc fajn večer, ale já vím, že to nebylo zrovna správný, protože jsi dlouhodobě zadaný a nejspíš se budeš brzy ženit. A já rozhodně nechci být na druhém místě, tam už jsem byla neskutečně dlouho s tvým kámošem Fernetem a tato pozice mi nedělá vůbec dobře, takže by bylo asi nejlepší, abychom zapomněli na to, co bylo, a už se nevidali.“ Zase mě bodl ten nůž vzpomínek do zlomeného srdce a pomalu jsem se chystala k odchodu. Martin mě zastavil a říká: „Počkej, nikam nechod' prosím! Hele můj vztah už dlouho nefunguje a svatbu určitě neplánuji. Dlouho jsem nevěděl, jak tento problém vyřešit, ale ty jsi ta, která mi dala energii, vrátila mi úsměv a cítil jsem se s tebou celý večer skvěle. Chtěl bych tě zas a znovu vidět.“ Tato slova mě opravdu potěšila, ale věděla jsem, že musím být tvrdá, tak jsem řekla: „Fajn, můžeme se vidět, ale až budeš bez přítelkyně a budeš bydlet sám, pak se mi ozvi.“

No a za pár dní mi přišla zpráva od Martina: „Už jsem to ukončil a bydlím sám.“ Teda takovou rychlost jsem nečekala...

Druhý den jsme šli na oběd, potom do kina, na večeri, na procházku, na výlet a trávili jsme spolu víc a víc času, bylo nám fajn. Jeden den jsem se procházela po městě a viděla jsem last minute do Řecka za úplně směšnou cenu. Akorát odlet byl druhý den ráno, tak jsem zvedla telefon: „Ahoj, co děláš příštích deset dní?“

„Nooo asi nic, proč?“

„No stojím tady před cestovkou a je tady zítřejší odlet do Řecka za pár korun. Nepojedeme?“

„OK, proč ne?“

Tak jo, vzali jsme to trošku hopem, ale zase na co čekat. Chorvatsko pro mě byla zoufalá dovolená, tak bylo potřeba se konečně zrelaxovat.

Po našem příletu jsme už byli oficiální pár, který nic neskrývá. Pak jsem Martinovi řekla, že by bylo fajn, aby to řekl Fernetovi, protože je to přece jeho dobrý kamarád, tak by bylo nevhodný, aby se to dozvěděl od někoho jiného a jako poslední. Kluci si byli sednout a Fernet samozřejmě dělal jakože nic a že je mu to úplně jedno. Ale samozřejmě si neodpustil jízlivou poznámku: „No, dávám vám měsíc, maximálně dva.“

Špatně to ten kluk odhadl. Po dvou měsících chození s Martinem jsme se posunuli dál. Docela mě překvapil, protože mi dal klíče od bytu, prý ať pořád nejezdím tam a zpátky od rodičů se špinavým a čistým prádlem.

„Mohli bychom to spolu zkusit, protože tě miluji.“

Wow, byla jsem velmi překvapená, obejmula jsem ho, ale nemohla jsem zatím opřítovat ta dvě slova „miluji tě“.

Podíval se na mě a zeptal se: „Ty to tak necítíš?“

Odpověděla jsem: „Víš, já tě mám moc ráda a neskutečně si tě vážím, ale řeknu ti to, až přijde ten správný čas, a já vím, že přijde.“

Deniso! Zase schováváš ty emoce? „Ano, musím přece, co kdyby to někdy bolelo? To si už přece nemůžu nechat líbit.“

A tak jsme spolu začali bydlet a já byla paní domácí. Jasně, z domu jsem byla zvyklá na pořádek a čistotu, kterou jsem taky dodržovala. Co jsem se musela naučit, bylo prát, žehlit a vařit. Praní a žehlení nebyl žádný problém, ale to vaření? No řeknu vám, že nejčastějším jídlem bylo kuřecí maso na pánvičce, vařené brambory, zeleninový salát anebo špagety aglio olio e peperoncino. Někdy jsem vařila něco podle máminých a babiččiných receptů, ale nikdy to nechutnalo jako od nich. Vaření mě zkrátka nebavilo, a tak jsme raději chodili někam na jídlo. Za rohem od našeho bytu byla pizzerie, takže odpoledne na meníčko a večer na pizzu, ale Martin to neřešil a byli jsme oba spokojení.

Příběh z rodinného alba

Od té doby, co jsem se ve svých dvaceti letech odstěhovala od rodičů, byly i naše rodinné vztahy mnohem příjemnější. Hlavně s tátou. Když jsem bydlela ještě s rodiči, naše vztahy byly složité, ale věřím, že v každé rodině je něco zvláštního. Manželství mých rodičů nebylo nikdy moc o lásce, zamilovanosti a společných zájmech. V době, kdy mámě bylo 19 a tátovi 22 let, se po půl roce museli brát, ne proto, že by se milovali k zbláznění, ale proto, že mamka čekala svoje první neplánované dítě – malého Jirku, ze kterého nakonec vyšla malá Deniska, a o tři roky později se narodila moje sestra Nikolka. Oba byli strašně mladí, ale na tu dobu to bylo normální.

Máma byla zodpovědnou matkou, která se starala o děti, domácnost a dělníky na stavbě našeho nového rodinného domku. Táta chodil do práce, pomáhat na stavbu a ve volných chvílích na fotbal. Byl totiž věrný fotbalový fanoušek FC Bosonohy a někdy trávil na hřišti více času než doma. Bohužel se některé fotbalové večírky protáhly až do rána, a když přišel táta domů, už to občas nebyl člověk, ale hlučné zvíře. Pamatuji si to dodnes, jak mi byly tři roky, seděla jsem na schodech našeho domu a ve spodní části byl strašný humbuk. Táta byl na mol a nevěděl, co dělá, choval se hrubě a byl sprostý a máma křičela, brečela, a hlavně pořád říkala: „Jirko, přestaň, probudíš holky.“ Tyto scény se opakovaly docela často a já vždycky brečela, protože jsem nevěděla, co se děje, ale na mámin křik a pláč nikdy nezapomenu. Rána byla vždycky tichá. Nikdo s nikým nemluvil a máma byla smutná.

Co je základním pilířem dobrého manželství? Mluvit a oboustranně se snažit na sobě pracovat. Teď se o těchto věcech mluví víc a veřejně, ale v době mládí mých rodičů nebyla žádná možnost najít odborníka, který by daný problém prodiskutoval.

Jaké měla vaše máma těhotenství? Jak jste prožívali své dětství? Nemůžu říct, že bych měla úplně špatné nebo ošklivé dětství, to vůbec ne. Rodiče i prarodiče se nám věnovali a starali se o nás krásně. Vždycky jsme se se sestrou těšily na víkendy a prázdniny, jak na prarodiče z máminy strany, tak z tátovy strany – babička, teta a strýc. Chystali pro nás výlety, dovolené,

starali se o nás, hráli si s námi. Za tyto krásné vzpomínky jsem jim moc vděčná a moc děkuji.

Ale v každé rodině najdete vždycky něco, co by v životě mělo být jinak. Od dvou let jsem měla krevní potíže a trávila jsem nějaký čas v dětské nemocnici na hematologii. Čím to mohlo být? Výbuchem Černobylu, nebo stresem, který jsem sbírala doma? Každopádně od malička už jsem navštěvovala lékaře a nemocnice. Někdy jsem nechápala, jak to mamka může vydržet, tyhle tátovy stavy, které jsem začala nenávidět, protože někdy museli přiběhnout i prarodiče, aby milého tátu uklidnili. Samozřejmě na veřejnosti jsme vystupovali jako skvělá rodinka a o těchto problémech se nikdy před nikým nemluvalo. Hlavně ne před rodinou z tátovy strany. A to byla ta největší chyba.

Táta si přál vždycky kluka, aby s ním mohl hrát fotbal, učit ho plavat a dělat s ním takový ty klučičí věci. Věděl, že Denča, ač je holčička, je občas tvrdá, drzá a někdy chytá klučičí móresy. A tak se ke mně občas i tak

choval. Takhle jednou v létě, na plovárně v Hustopečích, když mi bylo asi devět let, povídá táta: „Pojď, musíš se naučit skákat šipku do vody. Tak čupni si, dej ruce před sebe a ponoř se do vody.“

Trošku jsem se bála, ale zvládla jsem to, plavat jsem uměla a nebylo se čeho bát.

„Dobře jsi to udělala, tak pojď zas a znova.“

Zkoušela jsem to asi pětkrát po sobě a pak už mě to přestalo bavit, měla jsem vodu v uších a chtěla jsem přestat.

„Tati, já už nechci.“

„Ne, pojď, musíš se to naučit pořádně, teď to zkusíme ve stoje a potom ve skoku.“

Ach jo, to byl opruz, už mě to fakt nebavilo. Tak jsem si stoupla k bazénu, předklonila se, dala ruce před sebe, ale nějak jsem začala přemýšlet, jestli skočím, nebo ne. Už to bylo trochu výš a já si nebyla jistá. Jenže co udělal táta? Chytl mě za krk a hodil mě do bazénu. Auuu, to byl šok. Tak co myslíte, skáču šipky do bazénu? Ne, neskáču, protože od této chvíle jsem měla blok a strach ze skoků do vody. Samozřejmě jsem vždycky běžela za mámou ochrankou a brečela. Pak to mezi rodiči skončilo klasičkou hádkou o výchově dětí.

Když jsem byla starší, začala jsem se do těchto rodinných hádek zapojovat a bránit mámu, ve střizlivém, a hlavně v tátově opileckém stavu, který neměl nikdo rád. Bohužel už to neschytala jenom máma, ale i já. Nejhorší je pro ženu ta bezmoc, i když se snažíte přidržet nebo chytnout tu trestající ruku, ráně se stejně nevyhnete, protože jste žena – pořád ten slabší článek, který se většinou nemůže ubránit, pokud za sebou nemáte kurz sebeobrany.

Od dětství jsem měla ráda filmy nebo seriály, kde byly silné ženy. Mým vzorem byla vždycky Angelika – markýza andělů ve francouzském filmu :-D Stála se mojí modlou a ikonou v mnoha věcech a vždycky, když jsem byla doma nemocná a ležela s antibiotiky, pouštěla jsem si všech pět dílů po sobě a obdivovala ji. Milovala jsem tu její krásu, nezkrotnost, sílu umět se postavit všem – hlavně mužům – a dobýt si to, co chtěla. I já jsem si nejednou zahrála roli Angeliky, každý příběh byl dost smutný a vzpomínky na ně mi vždycky nahnou slzy do očí.

Bylo mi dvanáct let a rodiče nás poprvé vzali na zimní dovolenou do Francie. Teda to bylo něco neskutečného, oproti českým horám. V té době jsme jeli autobusem přes dvacet hodin, ale stálo to za to. Přes sto sjezdovek, lidí minimum, slunce a metry upraveného sněhu. Autobus byl samozřejmě plný českých turistů a rodiče se seznámili s jednou mladší bandou. Poslední večer před odjezdem zpět do Česka byla rozlučková párty, kde

tomu táta zase dal, takže ani nevěděl, kde najít na apartmánu záchod, a začal čůrat v kuchyni na topení. Ne že by to bylo poprvé. Mamka běžela za ním a šeptala: „Jirko, tady se nečůrá, tady není záchod.“ Probudilo mě to. Pak už jsem jen slyšela, jak máma potichu říká: „Au, nech toho, to strašně bolí.“ Vytřeštila jsem oči, zvýšil se mi tep, nevěděla jsem, co dělat a jak pomoci mámě. Ale měla jsem v sobě ten pud, že jí prostě musím pomoci, než jí něco udělá. Vyšla jsem potichu z pokojíčku, kde jsme se sestrou spaly, a mířila ke kuchyni, kde jsem viděla, jak táta škrtí mámu. Nikdo z rodičů mě neviděl ani neslyšel, šla jsem jako myška a pak jsem uviděla na kuchyňské lince sadu nožů v dřevěném pouzdru. Vytáhla jsme ten největší nůž a šla pomalu k tátovi, odhodlaná udělat cokoli, pokud mámu nepustí. Když jsem byla tak metr od jeho zad, tiše jsem řekla: „Okamžitě ji pusť, nebo to nedopadne dobře a já ho do tebe bodnu.“

Táta se otočil, přestal konečně škrtit mámu a společně na mě oba zírali s otevřenou pusou. Naproti němu stála jeho malá vyděšená holčička s nožem v ruce, v očích měla zlost a nenávist. Táta neřekl ani slovo, sbalil se ve svém deliriu a odešel se uložit. Já jsem samozřejmě začala brečet a mamka taky. Ne z bolesti, ale z toho, co jsem zase viděla a jaké následky to mohlo mít.

Druhý den ráno jsme se sešli u snídane, bylo to stejné jako vždycky. Nikdo nic neříkal, všichni jsme koukali do talíře a čekali na tátovu omluvu, která za tyto hrozné činy vlastně nikdy nepřišla. Samozřejmě, že to nebylo naposledy. Občas mě táta přiškrtl, až mi na krku zůstaly nepěkné modřiny, a já nosila roláky a s nikým o tom nemluvila. Někdy přišla facka, která mě posunula z místa na místo. Nedělala jsem si čárky za naše hádky a psychický teror, ale vždycky jsem byla taková, že i když mě to bolelo jak fyzicky, tak psychicky, neuronila jsem před ním ani kapku. Nechtěla jsem mu udělat tu radost, aby si připadal jako vítěz. To následovalo, když už bylo po všem a on nebyl v mé blízkosti.

Deniso? Zase schovááš ty emoce? „Ano, musím přece, co kdyby to bolelo? To si přece už nemůžu nechat líbit.“

Tímto malá Deniska rychle dospěla, brzy odhodila panenky, vyskočila z vlaku dětství, dala na své emoce zámek a klíče od něj hodila do neznáma, aby se dovnitř nemohl nikdo dostat a ublížit jí. Takto jsem začala sbírat své kostlivce, o kterých se nemluvilo, ale zůstali uzamčení a uzavření ve mně a v nočních můrách. Člověk by nikdy neřekl, že i tady už se může začít tvořit rakovina.

Už dlouho jsem se chtěla postavit na vlastní nohy a odejít od rodiny, žít svůj vlastní život, a díky Martinovi se mi to podařilo. Docela jsme si rozuměli a měli společné koníčky. Chodili jsme spolu cvičit, běhat, výletovali jsme, cestovali a užívali si naše mládí. Sem tam přišla bouřka, ale odfouk-

nul ji vítr. Sama o sobě vím, že jsem občas složitým sparingovým soupeřem. Většinou jsem to já, kdo musí mít poslední slovo, neumím být trpělivá a všechno chci hned. Mám v sobě energie na rozdávání, ale někdy víc než moje drahá polovička. Ale to mě naučil můj život. Nikdy jsem nechtěla mít vztah jako moji rodiče, kteří si vlastně skoro v ničem nerozuměli. Máma chtěla o víkendu na kolo, když bylo krásně, táta chtěl mít pohodičku a ležet u televize a sledovat formule nebo motorky. A já jsem pořád obdivovala mámu, za tu trpělivost s taťkou. Pak jsem to pochopila. Bylo to kvůli nám. Mamka chtěla pro svoje holčičky to nejlepší, a to by jako matka samoživitelka nezvládla. A když už přišel ten čas, že ptáčci vyleteli z hnízda, přišla za tátou s žádostí o rozvod.

Jak už to bývá, ti největší siláci se najednou rozpadnou jako domeček z karet. Táta sice velmi rád ponižoval mamku, jak je neschopná a hloupá, ale když došlo na rozvod, pochopil, že bez ní si neudělá ani snídani, natož faktury do svého účetnictví. Nikdy nepracoval s bankovními účty, protože tohle všechno vedla máma. A tak se otočil ten postoj drsňáka a najednou přišly slzy, výčitky, prosby, a když už ani tohle nezabralo, přišel psychický teror a pokus o nejednu sebevraždu.

Ten první byl v garáži, kdy si táta pouštěl plyn do auta, ale našla ho babička, která slyšela nastartované auto a tátu zachránila. Všichni jsme byli v šoku a nechápali, proč to táta chtěl udělat. Sám věděl, že dvaadvace-

tileté manželství stojí za nic, ale nedokázal se s tím vypořádat. Ten pocit, že zřejmě bude sám nebo skončí ve svých pětáctýřiceti letech u své mámy, protože si neuměl ani uvařit, ani vyprat, nemohl rozchodit.

Citové vydírání neskončilo. Pamatuji si, jak jsem měla předposlední zkoušku z daní v zimním semestru ve třetím ročníku. Ze zkoušky jsem měla obrovský strach, daně totiž nepatřily k mým oblíbeným předmětům. Hodinu před zkouškou, když jsem se ještě snažila do sebe natlouct maximum, za mnou táta přijel před školu a začal mi brečet v autě: „Přece musíme zůstat rodina, já se nechci rozvést a přijít o vás.“ Snažila jsem se ho uklidnit a říkala jsem mu, že o nás nepřijde a že si může najít jinou ženu, začít nový život a mít třetí dítě, které chtěl po mamce.

Nikdy jsem ho neviděla brečet a tak psychicky na dně. Vždycky to byl ten, co se nebál šetřit ponižováním, fackou a najednou přede mnou sedělo klubičko nervů, které nevědělo, co si samo se sebou počne.

„Tati, proč mi tohle děláš? Mám před sebou tu nejtěžší zkoušku tohoto semestru a ty mě úplně rozložíš. Proč jsme tyto záležitosti nemohli řešit všichni pohromadě třeba večer?“

A pak se zase otočila ta jeho nálada a do hry se vrátil Jirka plný zloby: „Jasně, stojíte všichni při matce, na mě kašlete, ale řeknu ti jedno, jestli se budeme rozvádět, tak ji oškubu jako kuře, do poslední koruny.“

To jsou ti naši hrdinové, kteří nedokážou přijmout realitu, postavit se na vlastní nohy a čelit problémům. Na zkoušce jsem samozřejmě vyhořela a musela jsem si ji odložit do letního semestru.

Z čeho jsem měla ještě větší strach, bylo to, aby táta neublížil mamce nebo ségře. Na začátku prosince 2009 jsem dostala od agentury skvělou nabídku a letěla jsem společně s další modelkou na dobročinnou přehlídku do Ghany. Byla to přehlídka afrických návrhářů a výtěžek z této přehlídky byl věnován dětem, které jsou nakaženy virem HIV. Odjakživa miluji cestování a tohle bylo krásné spojené s užitečným. Hlavně jsem si potřebovala pročistit hlavu a chvíli zapomenout na to, co se děje u nás doma. Tak jsme s mojí slovenskou kamarádkou sedly do autobusu a jely směr Praha k jejímu bratrovi, kde jsme mohly přespát. Druhý den nám v 5 hodin ráno letělo letadlo a cesta Brno – Praha je vždycky jeden velký otazník, jak to dopadne.

Ráno před odletem jsem si říkala, že zavolám mamce. Vzala jsem telefon do ruky a všimla si zmeškaného hovoru. Bylo mi divné, že volá už tak brzy. Vytočila jsem její číslo: „Ahoj mami, za chvíli už půjdu do letadla a...“ Nedokončila jsem větu a slyšela, jak máma strašně brečí a zadržává se.

„Mami, co se děje?“

„On se mě pokusil zabít...“

„Panebože mami, co se stalo? Zavolala jsi policii?“

„Zamkl dům, schoval klíče, abych nemohla utéct, a snažil se mě udusit polštářem a uškrtit, prosila jsem ho, ať to nedělá, že má vás, tak potom přestal a mně se podařilo utéct spodním oknem z obývacího pokoje.“

Úplně jsem zbledla, zastavil se mi dech, začala jsem se třepat a tep vyletěl až do vesmíru.

„Mami, tohle už není normální, musí jít někam na léčení, tohle už je vážně nebezpečný, zavolej policii a začni to řešit. Co ségra? Mám sednout na vlak a jet domů? Kde teď je?“

„Ne, nikam nejezdi, jdi do letadla a užij si to, Nikolka spala u kamarádky, neboj, já to zvládnu, otec teď někam odjel, snad si nic neudělá a snad to vyřešíme.“

Položila jsem telefon, slzy zase tekly, nebyla jsem schopná ze sebe dostat slovo. Kamarádka Julča na mě koukala stejně vyděšeně, jako jsem byla já.

„Víš co, v letadle si musíme dát obě panáka, tohle to je děsný, proč to dělá?“

Po skleničce whisky jsem odpověděla: „Zoufalí lidé dělají zoufalé věci.“

Odletěly jsme do Accry, týden v Africe bylo jedno velké dobrodružství. Jiný svět, jiná mentalita, nebezpečí na ulici. Každá z nás měla svého osobního strážce. Říkala jsem si: „Tak to už je asi moc.“ A pak jsem pochopila, že to fakt není úplná sranda. Jeden večer si šla moje kamarádka zakouřit na hotelovou terasu, zatímco já jsem se sprchovala. Za chvíli u ní byl nějaký černoch a snažil se ji unést, začala křičet. Nebýt rychlého bodyguarda, bůh ví, jak by to dopadlo. Pak už jsme se bály a byly jsme rády, že jsou bodyguardi s námi na každém kroku. Užila jsem si dobrodružný týden v cizině, který mě trošku hodil do klidu, ale úplně dobře mi nebylo. Po anti-malarikách jsem se necítila úplně dobře, motala se mi pořád hlava, bylo mi nevolno, s nepravidelným stravováním skoro až na zvracení a s blížícím se odletem jsem se zase začala obávat, jaký bude návrat domů a co mě čeká zase za příběh, protože byl podezřelý klid.

V noci jsem měla příšerné noční můry, že se něco zlého přihodilo a že někdo z rodiny umřel. Hned jak jsem přistála v Praze, volala jsem mámě: „Ahoj, tak už jsem zpátky, teď jsme přiletěly a jedeme autobusem směr Brno. Něco nového?“ S touto otázkou se mi stáhl žaludek a začalo mi být ještě hůř.

„Ahoj zlatíčko, tak to jsem ráda, že už jsi v pořádku doma. No nechtěla jsem tě děsit a rušit na dovolené, ale táta už je úplně mimo, jeden den sedl do auta a volal mi, že se chce zabít, že se rozjede a napálí to do stromu, pak přijel domů, brečel a prosil, ať mu dám ještě šanci. Už se s Nikolkou dost bojíme a spíme spolu v pokoji. Tak jsem tátu poslala, ať jde k psychiatrovi a začne se léčit. Doktor ho chtěl nechat v nemocnici na léčení, ale táta podepsal reverz. Babička (mamčina máma) chtěla jít za druhou babičkou (tátovou mámou) a říct jí, jak se věci mají, ale táta před ní klečel a prosil, ať nic neříká, že bude všechno v pořádku a že na sobě začne pracovat. Trošku se uklidnil, ale nevím no, byli jsme na narozeninové oslavě babičky (tátovy mámy) a tam se choval úplně normálně, jak kdyby bylo všechno v pořádku a my jsme byli šťastná rodinka. Bylo to strašně nepříjemné hrát před nimi divadlo a dělat, že je vše v pořádku.“

„Ach jo, mami, měli jste jim to říct i před tátou, aby věděli, co se u nás doma děje, tohle není normální, musí o tom vědět všichni.“

**Neříkej, že nemůžeš, když nechceš.
Protože přijdou velmi brzy dny, kdy to
bude daleko horší. Budeš pro změnu
chtít a pak už nebudeš moci.**

Jan Werich

Lži jsou jako déšť a už zase prší

Ten den, 15. 12. 2009, si pamatuji naprosto přesně a vím, že nikdy nezapomenu. Když jsem přijela dopoledne do Brna, byla jsem hrozně unavená. Z Ghany a antimalarik jsem si přivezla střevní problémy, měla jsem nervy z tátových dvou pokusů o sebevraždu a stále jsem nechápala to, že se pokusil udusit mámu. A aby toho nebylo úplně málo, přidal se stres z poslední zítřejší zkoušky v tomto roce, které jsem moc času na učení nedala. Martin nás vyzvedl na autobusovém nádraží a jeli jsme do Bosonoh, protože i moje slovenská kamarádka s manželem se přestěhovali do naší vesnice a bydleli kousek od nás přes silnici.

Chtěla jsem se zastavit doma, abych zjistila, jaká je situace, a přivítala jsem se s babičkou a dědečkem. Babička nás pozvala na oběd a popisovala nám, co se všechno stalo. Celá rodina byla pod velkým tlakem a nikdo nevěděl, co přijde druhý den.

Byla jsem na tátu strašně našťvaná a bylo dobře, že byl v práci, protože by to asi nedopadlo nejlépe, kdybych ho potkala. Pak jsme s Martinem odjeli do našeho bytu, tam na mě čekala moje milovaná britská číča, plný kufr prádla na vyprání, skripta na zítřejší zkoušku a dlouhá noc přede mnou. Samozřejmě jsem únavou z cesty za chvíli usnula v posteli. Probudila jsem se asi kolem 6. hodiny večer, hladová a jak kdyby mě někdo praštil do hlavy.

„Dobrý večer, Šípková Růženko, máš hlad? Byl tady táta a něco nám nakoupil, tak se pojd' najíst, a máme tady tvoje oblíbený zázvorový pivo.“

„Teda tvůj táta je super, ale jediné, co si můžu dát, je tady ta bageta a hořký čaj. Moje střeva na tom nejsou stále dobře.“

Snědla jsem bagetu a banán, vykládala jsem o zážitcích z Afriky, pak jsme probírali, jaké asi budou Vánoce a kdy půjdeme nakupovat vánoční dárky, protože ani jeden z nás neměl ani jeden dárek, a taky to, jak budeme trávit svátky. Jestli stejně jako minulý rok, kdy jsme večeřeli každý u své rodiny, a pak se potkáme až druhý den, nebo jestli dorazím po večeři se svojí rodinou za Martinem. Nevyřešili jsme nic. Bylo kolem 9. hodiny večer, učení jsem schovala, protože jsem věděla, že do té unavené hlavy nic nedostanu, a radši jsem šla do sprchy. Slyšela jsem, jak mi zvoní telefon,

otevřely se dveře od koupelny a v nich Martin s telefonem v ruce, s pobledlým vyděšeným výrazem mi beze slov podal telefon, na displeji bylo Mamka. V telefonu byl slyšet jen pláč, začala jsem se třepat strachem, co se stalo.

„Haló, mami? Co se děje?“

„Je mi to hrozně líto, ale táta je mrtvý, oběsil se. Už jsme mu nemohli nijak pomoci.“

Přišel obrovský šok, dostala jsem takový záchvat, že jsem se nemohla ani nadechnout, ani nic říct, slzy tekly proudem. Dostala jsem ze sebe jen otázku: „Mám za vámi přijet?“

Mamka řekla, že nemusím, že dorazila pohřební služba a už ho odváží. Stejně mi to nedalo a vyrazili jsme. Martin musel řídit, já jsem skoro neviděla, protože my tekly z očí vodopády slz. Přijeli jsme k domu, pohřební služba právě odjížděla a máma ještě mluvila s policisty.

„Neměli jste jezdit.“

Nemohla jsem sedět doma, musela jsem vidět svoji rodinu a taky jsem chtěla vědět, jak se to stalo. Všechny jsem musela obejmout, bylo hrozné vidět je v nevěřícím šoku a na dně. Nemohli jsme uvěřit tomu, že to opravdu udělal. Nejvíc si to dávala za vinu moje mladší sestřička. Večer se s mámou koukaly na televizi v pokojíku v prvním patře a ona slyšela zvuk, jak kdyby dole něco spadlo na zem, ale nevěnovala tomu pozornost. Později si potřebovala odskočit na toaletu, ale dveře byly zamčené. Když začala klepat a pak už bušit, nikdo se neozýval ani neodpovídal. Tak svolala celou rodinu a děda musel vzít motorovou pilu a rozsekat dveře, aby se dostal dovnitř. Tam už našli tátu oběšeného na klice na dveřích, už mu nebylo jak pomoci.

Nevím, co mě v tuto chvíli bolelo víc, jestli to, že jsem přišla o tátu, nebo to, že provedl tak sobecký čin, spáchat sebevraždu přímo u nás v domě, aby ho našla jeho nejmladší dcera. Lítost se měnila ve zlost a naopak, nemohla jsem spát, jíst, myslet. Pokaždé, když jsem šla do sprchy, začala jsme brečet, protože mi to vždycky připomnělo tu chvíli, jak mi Martin podává telefon do ruky a máma mi říká tu děsivou zprávu.

Týden potom, co táta spáchal sebevraždu, byl pohřeb. Datum 22. 12. 2009. Říkala jsem si, že to nebyla náhoda, udělat to zrovna v tento den, ale měl to promyšlené už předem, protože 22. 12. měli rodiče dvaadvacetileté výročí svatby. Když jsem šla do místnosti na poslední rozloučení, než začne pohřeb, a viděla jsem ho bezvládného, jak tam leží, neuronila jsem ani slzu, byla ve mně obrovská zloba. A jediné, co jsem ze sebe dostala, bylo: „Tak jsi to chtěl? Udělat rodině a hlavně svým dětem šrám na srdci, nejhorší

vzpomínku a ty nejhezčí Vánoce? Nenávidím tě za to, jaký jsi srab a sobec. NENÁVIDÍM TĚ.“

Pro mě i pro moji rodinu to byly ty nejhorší Vánoce v životě, nedalo se nic slavit. Dárky neměly žádný význam ani smysl, protože naše rodina nebyla úplná. Nechtěla jsem ani být v mém rodném domě, protože každé místo mi připomínalo, co se stalo před pár dny. Od tohoto dne byl pro mě každoročně advent spíš smutným obdobím než vánoční klidnou náladou a rodinnou atmosférou, kdy mají být všichni spolu pohromadě.

Samozřejmě pro mnoho lidí z okolí to bylo jedno velké science fiction. Lidi si rádi z jednoho příběhu vymyslí další tři úplně jiné, a pak se to po té naší malé dědině roznáší jako mor. Takže jsem se pak dozvíдалa takové drby a lži, že ani peruánská telenovela by nikdy neměla příběh s tak drastickým koncem. Po Novém roce a otcově smrti se muselo řešit hodně věcí a mně přišlo, že je to nekonečný příběh, dostat se z tohoto děsivého období. Lékaři nám doporučovali nějaké léky na uklidnění, ale odmítli jsme je.

Chtěla jsem sice velmi rychle zapomenout, ale to moc nešlo. Zavřela jsem si další kostlivce nehezkých vzpomínek do svého nitra a řekla si, že musím ještě víc zaměstnat svoji hlavu, a tak jsem na jaře začala při studiu a před státnicemi pracovat v jedné reklamní agentuře jako asistentka na částečný úvazek. Byl tam kolektiv mladých lidí a práce nebyla nudná, protože se pořád chystaly nějaké eventy a akce, zaměstnávala jsem svůj mozek a cítila se mnohem lépe. Byla jsem osobní asistentka majitele firmy a cítila jsem se alespoň trošku důležitá. V některých chvílích jsem si vzpomněla na Ferneta a říkala jsem si: „Tak a teď už nejsem jenom ta hloupoučká holka, za kterou jsi mě měl.“

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Ne že bych Fernetovi přála něco špatného, ale ve finále si vybral za ženu svého života tu největší potvoru na světě. Zнала jsem ji z agentury, patřila mezi starší hostesky a už od prvního pohledu bylo vidět, že není dobrým člověkem. Narodilo se jim dítě, ale jejich vztah byla jedna velká katastrofa, psychický teror z její strany, takže i on se ve svém životě dotknul dna.

**Uč se ze včerejška,
žij pro dnešek,
doufej v zítřek.**

Velké ego = nízké IQ

Tento rok byl opravdu náročný, čekaly mě státnice, pracovala jsem na plný úvazek, a když jsem mohla, obětovala jsem víkend další práci v modelingu. Jela jsem na 100 % bez odpočinku a ve stresu. Přišla jsem domů z práce, učila se na poslední zkoušky, ráno jsem běžela na zkoušku, potom do práce, domů a zase zpátky ke studiu. Po skončení zkoušek přišla samozřejmě angína a antibiotika. Ale já si nemohla dovolit ležet moc dlouho v posteli, měla jsem příliš mnoho závazků, takže jsem svoji nemoc trošku přechodila. I když jsem byla někdy utahaná jako kotě, tento rychloživot mi vyhovoval. Když jsem udělala v září státnice a byla bakalář, pokračovala jsem dál ve studiu, abych mohla být inženýrka. Ale po tom všem jsem si řekla, že by se hodila nějaká odměna a velký odpočinek. Tak jsme si společně ještě s jedním párem našich kamarádů začali plánovat na leden dovolenou do Thajska. Jenže když jsem se o dovolené zmínila svému šéfovi, přišla ledová sprcha, že to není možné, na dva týdny někam vycestovat, že bude hodně práce a bude mě potřebovat. Zvláštní, když zrovna v lednu je pro nás okurková sezóna. Ale říkala jsem si, že má asi špatnou náladu a že s tím přijdu někdy jindy.

Rok utekl jako voda a zase se blížily Vánoce. Období, na které jsem se od malička těšila, bylo pro mě najednou stresující a plné smutku. Neměla jsem chuť kupovat nějaké dárky a slavit tento svátek, pořád se mi ve snech ukazovaly nepěkné vzpomínky a bolest. Ale říkala jsem si, že se musím držet kvůli své rodině a taky Martinovi. Dovolená do Thajska byla už naplánovaná a letenky rezervované. Říkala jsem si, že prostě řeknu šéfovi, že je to můj vánoční dárek a že na dovolenou mám právo. A pokud mi ji nedá ani na deset dní, odejdu, protože jsem byla ještě ve zkušební době třetího měsíce a měla jsem právo to ukončit ze dne na den. Týden před vánočními svátky jsme měli poradou, kterou pan majitel zakončil tím, že řekl: „No, takže od 22. 12. máte všichni volno a budu se na vás těšit až v novém roce.“

Tak jsem si říkala: „To je pan majitel hodný, že si nemusíme brát dovolenou.“

Ale pan majitel ještě neskončil se svým monologem a říká: „Dovolenou nedostane akorát Denisa, protože je tady nejkratší dobu a je tady hodně práce, která se musí dořešit.“

Všichni se zvláště podívali, ale neřešili nic, byli rádi, že mají dovolenou. Jediný, kdo nechápal, jsem byla já, a tak jsem zvedla ruku a položila otázku: „Můžete mi říct, jakou práci? Já myslím, že všechny eventy máme za sebou, vánoční večírky taky a už teď není skoro žádná práce.“

„No, Deniso, jste tady nejmladší a nejkratší dobu, nebojte, já vám práci najdu. Takže všem přeji hezké Vánoce a 27. 12. vás tady, Deniso, očekáváme.“

Úplně jsem supěla, ale nedala jsem to na sobě znát. Bylo zvláštní, že grafik, který nastoupil až měsíc po mně, dovolenou dostal.

Po svátcích jsem dorazila do práce, pan šéf už seděl v kanceláři a čekal na mě. Přišla jsem za ním a přišla otázka: „Tak co, Deniso, jak jste si užila Vánoce?“

„Výborně, nebudete tomu věřit, ale dostala jsem od Ježíška letenku do Thajska.“

„Ale já jsem vám řekl, že nikam nepoletíte, takže řekněte přítelovi, ať si s sebou vezme nějakou kamarádku, protože budete mít práce nad hlavu.“

Přišla jsem domů úplně rozčilená a řekla to Martinovi. Shodli jsme se na tom, že šéf dělá naschvál a že to za to nestojí, pokud není ani tak tolerantní, aby mi dal deset dní dovolené. Takže jsem si připravila výpověď, a pokud mě do Thajska nepustí, odejdu.

Druhý den už byl šéf v kanceláři zase dřív než já. Tentokrát mi přišlo, že přijel právě ze solárka. Jeho oranžová barva kůže vypadala, jako kdyby v něm spal celou noc, a v růžovém tričku s velkým nápisem přes prsa vypadal, jako kdyby šel na pochod za práva homosexuálů. Musela jsem se držet, abych se nezačala smát, protože jsem si úplně představila, jak nese nad hlavou velký transparent, kde je napsáno „I´m gay“, a zpívá si u toho tu písničku od Nightwork – Globální oteplování.

Přišla jsem za ním do kanceláře, abych se dozvěděla, jaká tak důležitá práce na mě čeká, a zároveň, abych s ním probrala tu dovolenou.

„Dobrý den, Deniso, chtěl jsem se zeptat, lyžujete ráda?“

Nechápala jsem jeho otázku, ale asi chtěl poradit nějaké místo na lyžování. Odpověděla jsem: „Ano, lyžuji ráda, jezdím si na pár dní zajezdit každý rok do Rakouska.“

„No tak to je skvělé, napadlo mě, jestli bychom si nezajeli na jeden nebo dva dny spolu zalyžovat.“

Zase mi stoupla tepovka a teď mi bylo opravdu jasné, proč dostali všichni dovolenou a jen já ne. Nicméně svou odpověď jsem ho nešetřila: „No to by určitě nešlo, protože jak víte, tak mám přítele, který by určitě nebyl rád, že bych si vyjela se svým šéfem na pár dní na hory. Pokud vím, tak vy máte doma manželku a malé dítě.“

„Ano, to mám, ale víte, jak to je, žena má teď čas jenom na dítě a mě trochu zanedbává, tak jsem si řekl, že bychom si mohli udělat hezký výlet, zalyžovat si v Rakousku, pak vyrazit na nákupy a trochu se sblížit. Mám na vás otázku: Jaký máte názor na nevěru?“

Byla jsem úplně v šoku a žasla, že si šéfík nebere servítky a má tu drzost mi dělat takové návrhy a narovinu se zeptat, jaký mám názor na nevěru. Připadalo mi to jak ve středověku, kdy si muži odtáhli ženy jak kurtizány a zneužili je bez souhlasu. Ale odpověděla jsem mu rychle: „To by určitě nešlo, mám přítele, jsem spokojená, nemám potřebu si s vámi něco začínat a opravdu lituji vaši manželku.“ A pokračovala jsem: „Naposledy se vás ptám, jestli mi dáte tu dovolenou.“

Šéfík se egoisticky podíval, trapně pousmál a řekl: „O tom už jsme se bavili, rozhodně ji nedostanete.“

Vytáhla jsem si z kabelky připravenou vytisknutou výpověď a dala ji na stůl: „Chtěla jsem se s vámi normálně domluvit, ale já nejsem váš pejsek na vodítku, jsem stále ve zkušební době, takže můžu skončit ze dne na den. Dnes a zítra dodělám práci, kterou mám ještě rozdělanou, a v lednu už nepřijdu. Přeji vám šťastný nový rok a hodně pracovních úspěchů.“

Pomalu jsem odcházela z jeho kanceláře. Šéf nechápal, zrudl a bylo na něm vidět, že není zvyklý na odmítnutí od žen. Za chvíli přišel za mnou a začal na mě řvát, jak si to můžu dovolit a že na to nemám právo. Vyvedla jsem ho z omylu a řekla mu, ať si lépe přečte pracovní zákon pro zaměstnance, že na to právo mám. Skákal po kanceláři, křičel v afektu a vyhrožoval, jak mě zničí. A aby si trochu pofoukal tu bolístku na egu, zadal mi tu nejstupidnější práci, kterou mohl.

„Tak teď ještě musíte udělat inventuru skladu a všechno tady přepočítat, přebrat a uklidit ten bordel. Tady máte krabici s hřebíky a tady jsou papíry na přepočítání a do zítra to chci mít přepočítané.“ Sbalil se a odešel.

Musela jsem se smát tomu, jak byl teatrální. Řekla jsem si s úsměvem: „Tak dobře, aspoň tady nemusíš sedět a koukat do prázdné místnosti, rychleji to uteče.“ Tak jsem jako blbec přepočítávala kancelářské potřeby, hřebíky, sponky do kancelářského koně a všude jsem dávala papírová lepítka

s počtem kusů, takže to vypadalo, že je sklad kompletně celý polepený novou tapetou. Pak už se růžový „zloun“ v práci neukázal.

Můj poslední pracovní den jsem šéfkovi napsala zprávu, že bych mu ráda předala klíče a poslední věci. Do půl hodiny přijel. Čekala jsem urážky a šikanu, ale bylo to úplně naopak.

„Dobrý den, Deniso, tak jsem přemýšlel nad tou vaší dovolenou a výpovědí, já bych o vás nechtěl přijít. Jste šikovná, rychlá a patříte do týmu.“

No teda!!! Myslím, že mi v tuto chvíli spadla pusa úplně až na zem a nevěděla jsem v tu chvíli, co na to říct.

„No já nevím, ale jestli to děláte proto, že se časem stanu vaší asistentkou se vším všudy, tak na to zapomeňte. Navíc dovolenou jsme si prodloužili skoro na tři týdny, to se vám asi líbit nebude, takže zřejmě není co řešit.“

Čekala jsem, že se zase rozčílí, ale ne.

„Tak tedy dobře, ať je po vašem, dostanete dovolenou na tři týdny a pak vás zapojím do nějakých dalších eventů, nejenom jako asistentku. Časem byste mohla mít jinou pozici než asistentka.“

Nevěděla jsem, co v tuto chvíli říct, ale řekla jsem si, že mu dám druhou šanci, a tak jsem nové podmínky přijala.

Dovolená byla super, bylo to přesně to, co jsem potřebovala. Odpočinek, vyčistit hlavu od pracovního stresu. Ostrovy, které jsme navštívili, byly nádherné. Na Koh Tau se ještě před pár lety natáčelo National Geographic – mořský život. Pod vodou to byla nádhera a nepopsatelný zážitek stejně jako celá exotická dovolená.

Po návratu jsem byla zvědavá, jestli šéf dodrží, co slíbil. A musím říct, že první dva měsíce to fungovalo perfektně. Po dvou měsících zase přišly trapné námluvy, kdy jsem už opravdu vybuchla a poslala šéfa někam, že opravdu nemám zájem a asi budu jediná žena, u které ve firmě nezaskóruje. A od té doby začalo malé peklo. Dostávala jsem čím dál více úkolů, šéf rýpal, že chodím víc do školy než do práce – což samozřejmě nebyla pravda. Trávila jsem v práci víc času a pracovala o 200 % víc, než vyžadoval můj částečný pracovní úvazek. No a jednoho dne si mě šéfík zavolal na kobereček a začal mluvit: „No, víte, Deniso, nejsem s vámi spokojený a chtěl bych tady někoho na plný úvazek.“ Oponovala jsem, že mám odpracovaný stejný počet hodin jako ostatní kolegové, a pokud mám přednášky ve škole, zůstávám v práci déle, abych vše potřebné udělala. Zkrátka nebylo potřeba se nijak obhajovat. Tato situace nebyla o pracovních výkonech, ale o egu tohoto pána. Lovec, který byl zvyklý lovit a každou kořist dostal. A pak přišla jedna drzá holka, co nepodlehla, a bylo zle.

„Dobře, chápu vás, já se tady taky necítím nejlépe, takže jak se domluvíme? Můžu pracovat do konce měsíce (byl květen). Můžete mi dát odstupné a odejdu hned, anebo tady budu ještě dva měsíce, než si za mě najdete náhradu, tak jak je to podle zákoníku práce.“

To jsem asi píchla do vosího hnízda a šéfík začal: „No to jsme se asi špatně pochopili, já chci, abyste si napsala svoji výpověď, podepsala ji a zítra už nechodila.“ Podívala jsem se na něj výrazem, jestli opravdu nespadol hlavou na chodník, anebo jestli vypadám jako úplně hloupá holka.

„No to není možné, je to protizákonné a já mám právo na odstupné, anebo si to tady ještě odpracuji.“

Šéf se rozeřval na celou kancelář, jak si tohle můžu dovolit a že mě zničí, ať si sbalím saky paky a táhnu odsud pryč, a že pokud to neudělám, tak mi udělá ze života peklo. Pak se sbalil a odešel. Ostatní kolegové koukali,

ale nikdo neřekl ani slovo. Každý měl rád svoje teplé místečko a nikdo nechtěl jít proti opálenému růžovákovi.

Od takového muže se dá čekat cokoliv, a tak jsem byla velmi obezřetná. Všechnu svoji docházku, zaměstnanecké papíry, naše e-maily a domluvy jsem si přeposlala na svůj osobní e-mail a některé dokumenty vytiskla a okopírovala. Dodělala rozdělanou práci a odešla s tím, že zítra jdu zase do práce. Naštěstí mě doma čekala podpora jak od Martina, tak jeho rodiny.

Druhý den jsem přijela do práce a čekalo mě obrovské překvapení. Můj stůl byl úplně vyklizený, počítač pryč, kancelářské potřeby pryč a telefon odpojený. Říkala jsem si: „Deniso, ty jsi to úplně odhadla, že se začne mstít, ještě že jsi stáhla všechny dokumenty a důkazy.“

Šéf si mě zavolal do kanceláře a já věděla, že dalším důkazem, který se mi bude možná jednou hodit, je zapnout nahrávání v telefonu a nahrát si jeho šikanu, kdybychom se náhodou dostali až k soudnímu líčení.

„Jen abyste věděla, jste úplně odpojená a vaši práci za vás přebraly vaše kolegyně. Odevzdejte mi služební telefon, klíče od služebního automobilu a klíče od budovy firmy. Jste tu prostě zbytečná a já vám říkám, vypadněte odsud, Deniso. Nebo to bude horší a horší, to vám můžu slíbit, že budete ráda, když odsud sama odejdete a sepíšete si tu výpověď sama.“

V tuto chvíli do mě vstoupil bojovný duch a já jsem zase viděla tu svoji oblíbenou filmovou hrdinku Angeliku, co si nenechá nic líbit.

„No tedy dobře, pojďme se domluvit, dejte mi odstupné a já hned odejdu. Nemůžete mě vyhodit za to, že jsem nepřišla do práce, neudělala jsem žádný přestupek, takže pokud se nedomluvíme rozumně dle pracovního zákona na výpovědi, tak si tady pěkně sednu a těch osm hodin si tady klidně velmi ráda odsedím.“

A tak jsem seděla a seděla. V rukávu jsem měla jedno eso, nahrála jsem si šéfkovy výhrůžky na telefon. Byl to důkaz – kdyby náhodou přišlo to nejhorší a skončilo to u soudu. Telefony zvonily a klienti se ptali, proč slečna Cziglová neodpovídá na e-maily, a že se nemůžou dovolat. Kolegyně mi vždy předala telefon a já musela vysvětlit danou situaci. Bylo mi tak ne skutečně trapné! Ne za sebe, ale za toho egoistického pitomce.

A tak to trvalo několik dní. Řekla bych, že to byla pěkná pracovní šikana. Měla jsem zakázáno parkovat svoje auto na pracovním parkovišti, takže jsem musela vždy dojít asi půl kilometru pěšky do práce. Pamatuji si přesně jeden den, kdy jsme měla asi 5 minut do konce pracovní doby, venku bylo zamračeno a vypadalo to, že za chvíli přijde obrovská bouřka a další dávka šéfovy šikany. Šéfík si mě zavolal do kanceláře a říká: „Potřebuji, abyste mi skočila na poštu, mám tam nějaký balíček a máte zákaz si brát